

IN MEMORIAM W.J. DE JONG

Een zeeman heeft geschreven: *wie onderweg zijn zeil verliest
moet riemen zagen uit de mast.*

Op 30 oktober 2000 overleed, in zijn woonplaats te Vlissingen, op de leeftijd van bijna 74 jaar, Wytse Jan de Jong, radioloog.

Hij werd op 27 december 1926 te Langezwaag in Friesland geboren en was van doopsgezinde huize. Aanvankelijk wilde hij predikant worden. Daarvoor was een gymnasiale opleiding vereist. Dit schooltype bestond niet in zijn woonplaats. In verband met het uitbreken van de oorlog vonden zijn ouders het beter dat hij dicht bij huis schoolging. Het werd dus niet het verder gelegen gymnasium en later niet de studie theologie. Hij en zijn medeleerlingen moesten voor de bezetter onderduiken. Zoals zo velen in die dagen kreeg hij het eindexamen zonder dat hij examens hoefde te doen.

Collega De Jong studeerde geneeskunde te Groningen, waar hij in 1953 afstudeerde. Zijn militaire dienstplicht vervulde hij bij de landmacht. Daarna was hij assistent van de internist Stoel te Drachten. Hij heeft erover gedacht kinderarts te worden. Stoel raadde hem dat om gezondheidsredenen af.

In 1955 begon hij zijn opleiding radiologie bij prof.dr. G.J. van der Plaats, die in 1955 te Groningen tot buitengewoon hoogleraar was benoemd. Daarvoor was Van der Plaats radioloog te Maastricht. Ieder aankomend assistent moest een onderkomen in Maastricht zoeken en op de röntgenafdeling twee maanden zonder genot van salaris werken; daarna ging de opleiding in Groningen verder. Omdat Van der Plaats in 1958 naar Maastricht terugkeerde, voltooide De Jong zijn opleiding bij prof.dr. J.R. Blickman.

In oktober 1961 vestigde hij zich in Vlissingen en werkte daar in het protestants-christelijke Bethesda- en het katholieke St. Josephziekenhuis. Hij beoefende zowel therapie als diagnostiek.

De opening van het Zeeuws Radiotherapeutisch Instituut betekende voor hem het einde van de therapie. Zijn orthovoltapparaat werd in 1981 aan dat instituut overgedragen.

Collega De Jong moest lang zeer veel werk alleen verzetten. Zodoende kende hij slopende jaren met een enorm groot aantal verrichtingen. In die tijd was het aanbod van jonge klaren erg mager. Waarnemers waren niet of nauwelijks voorhanden. Zijn oudste zoon herinnert zich dat de familie wel vijf jaar met vakantie naar Holten ging, maar dat vader er alleen in de weekeinden bij kon zijn. Later kon hij zomers, dankzij de hulp van Schotse radiologen, wel met vakantie.

Collega De Jong beschikte over aanzienlijke leiderscapaciteiten en werkte uitermate efficiënt. Het was voor iedereen vanzelfsprekend dat hij hoofd van de afdeling was. Het kwam niet voor dat een laborant(e) de foto, waarmee een clinicus tevreden zou zijn geweest, niet overmaakte wanneer deze volgens De Jongs norm niet goed genoeg was.

Hij was een man van weinig woorden. In zijn studietijd vond hij een Groningse spreuk, geschilderd op de muur van de polikliniek KNO, zeer toepasselijk:

“Most ’n goede proater weez’ n wilt winn’ van ’n zwieger”.¹

Bij de artsen op Walcheren en bij zijn personeel stond hij in hoog aanzien. Hij was met het wel en wee van zijn personeel zeer begaan en leefde met zijn mensen mee in voor- en tegenspoed. Op zijn 25-jarig jubileum zijn veel oudgedienden van de partij geweest. Zijn korte en bondige verslagstijl was opmerkelijk. Hij kon snel en goed grote stapels foto’s wegwerken.

Wanneer hij ziek was kwam zijn vrouw naar de afdeling en vulde de wasmand met mappen; thuis, liggend op bed, dicteerde De Jong dan bij het licht van een schemerlamp met 39 graden koorts zijn verslagen.

Met groot geduld en mededogen deed hij zijn werk. Zonder de patiënt te veel te belasten wist hij een maximum aan informatie uit het onderzoek te halen.

De onderlinge samenwerking met zijn hoofdlaborant de heer W. Hoekstra was zeer bijzonder. Als noorderlingen, beiden van het Friese land, voelden zij elkaar goed aan.

Wytse hield van het licht en de mooie Zeeuwse luchten boven het Zeeuwse land. Dat zelfde licht wist hij in zijn dia’s en foto’s prachtig te vangen. Hij genoot van de zeiltochten in zijn boot op het Veerse meer. Op 9 januari 1992 nam hij afscheid.

Zijn bescheidenheid bleek uit zijn dankwoord: “Het moet u verbazen dat ik hier nog sta, want ik ben zojuist de hemel in geprezen.”

In de jaren van zijn pensionering heeft hij met volle teugen van het vrije leven in zijn gezellige familiekring genoten. Kort voor zijn overlijden hebben wij afscheid van elkaar genomen. Beiden waren wij het erover eens dat wij samen tien mooie jaren hadden gehad.

¹ “Je moet een goede spreker zijn wil je het winnen van een zwijger”

Op vrijdag 3 november 2000, in de koesterende aanwezigheid van zijn geliefde vrouw, zijn kinderen en zijn kleinkinderen, brachten vrienden, bekenden, oud-collega's en ziekenhuismedewerkers hem in een innige herdenkingsdienst de laatste groet.

Onze gedachten van medeleven en troost gaan uit naar zijn vrouw, zijn kinderen en kleinkinderen. Wij wensen hun alle kracht en sterkte toe de draad van hun leven zonder hun dierbare Wytse weer op te nemen.

Hank Lunsingh Scheurleer

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.